

“témenos” by Glòria Cot

Témenos és el nom grec per designar l'espai que es considera sagrat, independentment que hi hagi construcció arquitectònica o no. És doncs, simplement un espai delimitat i consagrat. Aquest delimitar, que es tallar, separar, diferenciar és principi motor del coneixement. Les obres que es presenten, es relacionen amb la idea del límit, del límit que és el constructor de tota forma i que separa allò que considerem significant del que no ho és. És per això que totes les obres són límits que volen evidenciar el propi límit de l'obra i la seva relació amb l'espai, incidint en aspectes que sovint passen desapercebuts. M'interessa l'obra plàstica com a presència que estableix noves relacions amb el que hi havia i que a través de la seva forma qüestiona tota veritat estàndard. El nostre ull està entrenat fonamentalment per tal de capturar límits. Sovint, però els límits que serveixen per fer possible la definició acaben tancant, encerclant i impossibilitant una mirada oberta. Parlar de límits no té altra voluntat que permetre a la consciència el fet de saltar-los. L'obra apel·la tant a la raó com als sentits, és una obra voluptuosa perquè tot límit és situa en un terreny ambigu i, la ambigüitat és el regne únic de l'art, ja que al contrari parlaríem de simples il·lustracions, constatadores sempre dels límits imposats.

“témenos” by Glòria Cot

Témenos es el nombre griego para designar el espacio sagrado, independientemente que haya construcción arquitectónica o no. Es pues simplemente un espacio delimitado y consagrado. Este delimitar, que es cortar, separar, diferenciar es principio motor del conocimiento. Las obras que se presentan, se relacionan con la idea del límite, del límite que es el constructor de toda la forma i que separa aquello que consideramos significativo del que no lo es. Es por esto que todas las obras son límites que queremos evidenciar, el propio límite de la obra y su relación en el espacio, incidiendo en aspectos que a menudo pasan desapercibidos. Me interesa la obra plástica como presencia que establece nuevas relaciones con lo que había y que a través de su forma cuestiona toda verdad estándar. Nuestro ojo está acostumbrado fundamentalmente a capturar límites. Pero con frecuencia los límites que sirven para hacer posible la definición acaban encerrando e imposibilitando una mirada abierta. Hablar de los límites no tiene otra voluntad que permitir a la conciencia el hecho de saltárselos. La obra apela tanto a la razón como a los sentidos, es una obra voluptuosa porque todo límite se sitúa en un terreno ambiguo y, la ambigüedad es el único reino del arte, ya que de lo contrario hablaríamos de simples ilustraciones, constatándonos siempre del límite impuesto.

“témenos” by Glòria Cot

Témenos is the Greek name to designate the sacred space, independently if there is or not an architectural construction. So, it's simply a delimited and consecrated space. This delimitation, which is to cut, separate, distinguish ... is the principal motor of the knowledge. The works presented, are related to each other though the limit idea, the limit that is the constructor of all the shape and that separates all those significant things from the ones there are not. This is the reason why all the works are limits we want to prove, the own work's limited and its relation with the space, insisting in facts that usually are unnoticed. I'm interested in the plastic works as a presence that establishes news relations with what was left there and that from its shapes questioned all the standard truth. Our eye it is basically used to captivated limits. Frequently, those limits that are used to make possible the definition, end up closing and impossibility the open glance. To talk about limits doesn't have other wish than permit the conscience the fact of skipping it. The work appeals to both reason and feelings, this is a voluptuous art work because all limit is placed in an ambiguous land and the ambiguously is the only art realm, because to the contrary we would be talking about simply illustrations, confirming our selves always from the imposed limit.